

Arrest

nr. 117 553 van 24 januari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DEPOVERE en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 9 december 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 10 december 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 31 januari 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 16 april 2013.

1.3. Op 24 juli 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd de volgende dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A.R. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Hazara te zijn. U bent 29 jaar en afkomstig van het dorpje Khodi, in het district Surkh Parsa van de Provincie Parwan. U woonde daar tot uw 17 jaar. Nadien bent u weggegaan naar Engeland, waar u woonde van 2002 tot 2008. Uw vader was toen al in Engeland wegens problemen met de taliban in Afghanistan, en uw familie kwam later ook naar Engeland in 2006. Op dat moment had uw vader problemen met de taliban, waardoor heel uw familie vluchtte. In Engeland hebben al uw familieleden een permanent verblijf gekregen, maar uzelf werd teruggestuurd naar Kabul in Afghanistan. Daar heeft u de jaren voor uw vlucht uit Afghanistan gewoond.

Toen u in Afghanistan woonde, bent u 5 jaar naar school geweest en sprak u Dari en een beetje Engels.

U werkte voor twee tv-zenders in Kabul, namelijk Channel 1 en Star TV. Binnen Star TV werkte u voor de dienst GEM Dari TV, waar u films en series moest dubben.

Ongeveer twee maanden was u werkzaam voor Star TV, toen u uitgenodigd werd op een trouwfeest in Kabul. Gezien uw nicht met haar man en haar schoonfamilie helemaal van Maidan-Wardak dienden te komen om het feest bij te wonen, stelde u hen voor om bij u te blijven slapen. Die nacht gingen de gesprekken onder andere over uw werkzaamheden bij GEM Dari TV.

Een week na dit feest kwam Sardar, een 37-jarige autohandelaar, Tadjik van etnische origine en schoonbroer van uw nicht, opnieuw naar u. Hij vroeg u om met hem samen te werken om Star TV kapot te maken. Hij wilde dat u op het moment dat Mohammad Zaman - een kennis dankzij wie u kon werken bij GEM Dari TV - zou vergaderen met Elham, een rugzak met een bom zou achterlaten in de zaal. Nadat u terug naar buiten zou gaan, zou de bom tot ontploffing gebracht worden door Sardar. De bewuste vergadering zou plaatsvinden op 20 jauza 1391 (d.i. 9 juni 2012 in de Gregoriaanse kalender).

Twee weken later, een dag voor het plaatsvinden van de vergadering, kwam Sardar terug met een vriend van hem die een rugzak droeg. U wist meteen hoe laat het was. Op het moment dat de vriend van Sardar in een andere kamer aan het bidden was, en Sardar zelf in de badkamer was, besloot u om de benen te nemen. U rende weg richting Shar Kala waar een vriend van u woonde.

U heeft Afghanistan verlaten op 26 juni 2012 en u bent in België aangekomen op 9 oktober 2012. De daaropvolgende dag heeft u asiel aangevraagd.

Ter staving van uw asielrelaas legt u verscheidene documenten neer, namelijk uw taskara, uw rijbewijs, twee bankkaarten, een bloedgroepkaart, het contract van GEM TV, tickets van Eurolines waarmee uw familie u bezocht, paspoorten van uw familie waarop staat dat ze Brits staatsburger zijn, het doodscertificaat van uw moeder, een bewijs van goed gedrag en zeden opgemaakt door UK, een lijst met adressen waar u woonde in UK en tot slot papieren van de Engelse asielinstanties waarin besloten werd tot uw repatriëring naar Kabul.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling, noch de subsidiaire beschermingsstatus u kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst dient het CGVS enkele zaken aan te halen betreffende het twijfelachtige voorstel dat u kreeg van Sardar. U stelt dat u de man voor de eerste keer zag op een trouwfeest van uw nicht in Kabul. U ging met hem in gesprek en had het onder andere over het feit dat u bij GEM Dari TV werkte (CGVS, p. 14). Volgens uw verklaringen zag u hem een week later opnieuw, toen hij u meteen voorstelde om een aanslag te helpen plegen op Star TV (CGVS, p. 14).

Zo acht het CGVS het weinig plausibel dat Sardar u bij de tweede ontmoeting al meteen aanstuurt op het plegen van een aanslag. Hij legde u uit dat Elham, een medewerker van Star TV, een marionet is van Dostum (Oezbeekse krijgshoofd) en Dostum op zijn beurt een marionet is van de buitenlanders. Na dit gesprek bleef u sprakeloos en was u niet in staat om bevestigend noch ontkennend te reageren uit schrik (CGVS, p. 15). Voor dit moment echter, had u al met Sardar over de taliban gesproken. U gaf in dit gesprek te kennen dat de taliban positieve kanten hebben, zoals het feit dat er tijdens hun regime minder fraude was. Het feit dat de groepering zelfmoordaanslagen pleegt daarentegen, vindt u niet kunnen (CGVS, p. 5). Het is dan wel zeer opmerkelijk dat Sardar er net ù uitpikt om een aanslag te plegen. Nadat Sardar u voorstelde om een aanslag te plegen op Star TV, reageerde u met de vraag of hij misschien een grapje maakte (CGVS, p. 15). Ondanks het feit dat het CGVS dit percipieert als een weinig enthousiaste reactie van uwentwege, ging Sardar er toch van uit dat u zou meewerken aan zijn plan. Dit uitte zich in het feit dat Sardar twee weken later bij u langskwam met een rugzak waarin een bom zat (CGVS, p. 15). De houding van Sardar is wel bijzonder voortvarend. In alle redelijkheid mag er van worden uitgegaan dat, indien Sardar op zoek was naar een betrouwbaar persoon om een

aanslag te plegen, hij iets meer doordacht te werk zou gaan en zich in eerste instantie ten volle zou vergewissen van het engagement en de loyaliteit van de persoon die hij op het oog had, iets wat hier duidelijk niet gebeurde.

Meer zelfs, blijkt uit uw verklaringen dat Sardar bij uw volgende ontmoeting al meteen de rugzak met bom meebracht, terwijl hij amper op de hoogte was van uw eventuele sympathieën voor de taliban en uw bereidheid hieraan mee te werken. Daarentegen kan redelijkerwijs afgeleid worden uit uw reactie en woorden tegenover hem dat u de taliban niet fanatiek steunt en zelfs openlijk vragen durfde stellen bij de gewelddadige acties die zij voeren. Het is in dat opzicht niet plausibel dat Sardar er bleef van uit gaan dat u op zijn voorstel zou ingaan en dat hij de bom - als ware het een gewoon gebruiksvoorwerp - zomaar meebracht. Dit is weinig geloofwaardig omdat deze manier van denken behoorlijk onlogisch is; iemand die zich aansluit bij het ideeëngoed van de taliban zal zich logischerwijs niet engageren binnen de media en de televisiewereld. Elke vorm van amusement, waaronder de TV- en filmwereld, wordt door de taliban afgekeurd. Sardar kon er dus onmogelijk van uit zijn gegaan dat u vrijwillig en namens de taliban deze taak tot een goed einde zou volbrengen. Dat hij überhaupt u dan zou aanspreken om de bom te plaatsen raakt kant noch wal. Er was immers geen enkele garantie dat u de taak (naar behoren) zou uitvoeren, mogelijks zelfs het plan vroegtijdig zou doen uitlekken en hiermee alles zou saboteren. Deze kans was zelfs vrij reëel, het zou in de gegeven omstandigheden zelfs zeer aannemelijk zijn dat u uw collega's van het TV-station zou verwittigen over de plannen die werden gesmeed om er een aanslag te plegen. In dergelijke omstandigheden zou dit vooral ressorteren in een verhoogde waakzaamheid en beveiliging in en rond het TV-station wat de plannen van de Taliban definitief zou kunnen dwarsbomen. Dit kan allerminst de bedoeling van Sardar zijn geweest. Niet in het minst omdat u ook op de hoogte was van zijn identiteit en hij dus meer risico liep te worden verklikt bij de autoriteiten indien u besloot niet mee te werken aan de aanslag. Met andere woorden, de manier waarop u de zaken schetst en Sardar u tegen wil en dank wilde inzetten om een aanslag te plegen, is verre van plausibel en kan aldus niet worden geloofd.

Zoals verder blijkt uit uw relaas vertelde Sardar u bij aankomst in uw huis zijn plan en was hij al direct voorzien van de bom. Sardar en zijn vriend zouden die nacht bij u blijven slapen, om dan 's anderendaags naar de locatie van Star TV te rijden (CGVS, p. 17). U zou de rugzak de volgende morgen naar uw werk moeten meenemen omdat de vergadering tussen Elham en Mohammad dan zou plaatsvinden (CGVS, p. 15). Meer zaken over hoe u de bom precies diende te plaatsen werden niet vermeld. Ook dit is niet plausibel. Sardar zei enkel dat u de rugzak in de vergaderzaal diende achter te laten, waarna u naar buiten diende te gaan met bijvoorbeeld het excuus om even te gaan roken (CGVS, p. 15). Hij vermeldde dat hij verwachtte dat u er zelf met uw eigen auto naartoe moest gaan, terwijl hijzelf en zijn vriend ergens zichtbaar zouden staan in een Toyota 4-runner wanneer u de klus geklaard had en naar buiten kwam (CGVS, p. 16).

Het CGVS wil hierbij opmerken dat het andermaal weinig geloofwaardig is dat Sardar een dag eerder komt met de bom, deze gewoon bij u thuis laat staan, terwijl de ontploffing slechts gepland was een dag later op de vergadering. Vooreerst is het wel zeer vreemd dat Sardar en zijn vriend per se een nacht bij u willen doorbrengen, in de directe nabijheid van een bom. Ze hadden deze bom evengoed de volgende ochtend tot bij u kunnen brengen, opnieuw zou dit voor hen minder risico's inhouden. Ze hadden immers geen enkele garantie dat u de bom niet zou ontvreemden, of mogelijks tegen hen zou proberen te gebruiken, of de politie hiervan op de hoogte zou brengen, of gedurende de nacht zou wegvlugten (zoals u ook zou hebben gedaan).

Ten tweede is het merkwaardig dat Sardar u zo weinig concrete richtlijnen gaf over zijn plan en hoe u dit met succes moest uitvoeren. Logischerwijs kan verwacht worden dat, wanneer iemand een aanslag wil plegen op Star TV vanuit een vaste overtuiging, dat die persoon dit meer zal voorbereiden en - zoals hierboven al uiteengezet - ook zou nagaan of de persoon in kwestie akkoord ging met de taak die van hem verwacht werd. Dit was in casu niet het geval gezien u nooit uw akkoord heeft gegeven (CGVS, p. 15). Dat de aanslag daarentegen maar gedeeltelijk was uitgewerkt en Sardar de moeite niet nam om te vragen of u eigenlijk akkoord ging, is onaannemelijk. Sardars plan bevatte verder ook geen zekerheid over het feit of u al dan niet binnengelaten zou worden met die rugzak, maar u en hij veronderstelden dat dit geen problemen zou opleveren gezien u nog nooit gecontroleerd was geweest. Het feit dat Sardar u voorstelde dat u 'bijvoorbeeld naar buiten kon gaan met de reden dat u ging roken' (CGVS, p. 16), lijkt een nogal zwakke reden en bood u geen enkele garantie dat de bom al niet zou ontploffen op een moment dat u nog in de zaal aanwezig zou zijn. Verder weet u niet hoe de ontploffing van de bom zou in gang gezet worden (CGVS, p. 16-17). Dat u zich op dat moment waarop Sardar over zijn plan bezig was, niet verder informeerde daarover en er zelf blijkbaar redelijk gerust in was, is evenzeer bedenkelijk.

Voorts is het eigenaardig dat Sardar u toeliet om uw eigen auto te gebruiken (CGVS, 16). Dat u de volgende dag apart van de twee mannen zou vertrekken naar uw werk met de bom die u daar diende te plaatsen, houdt met name het risico in dat u eender waar naartoe kon rijden om de bom te bergen

en zonder inhoud binnen te gaan. Ook bestond de mogelijkheid dat u zou vluchten i.p.v. Sardars plan uit te voeren. Dat Sardar u zoveel andere mogelijkheden laat, zonder precies uw mate van sympathie voor de Taliban en uw engagement voor dit snode plan te weten, is bijzonder ongeloofwaardig. Ter verklaring zegt u dat Sardar aangaf dat hij u vertrouwde omdat u familie was, maar dit onvoorwaardelijk vertrouwen acht het CGVS niet voldoende aannemelijk. Meer nog, dat zij op een zichtbare plek op u zouden staan wachten en u op de hoogte was van hun type auto die ze de bewuste dag zouden gebruiken (CGVS, p. 16), liet voor u de mogelijkheid om politie of veiligheidsdiensten te contacteren en hen deze cruciale informatie door te spelen. Op die manier liep Sardar en zijn vriend het risico om gearresteerd te worden, wat hen niet zou vooruit helpen gezien zijn vastberadenheid om Star TV 'kapot te maken' (CGVS, p. 14).

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen kan er aan vluchtmotieven onvoldoende geloof worden gehecht.

Het loutere gegeven dat u werkzaam was voor een Afghaanse televisiezender is 'an sich' onvoldoende om gewag te maken van vrees voor vervolging. Vooreerst dient aangehaald te worden welk soort takenpakket u had bij GEM Dari TV. U stelt dat u verslagen opmaakte over wat op uw dienst gebeurde, om die dan door te geven aan Mohammad Zaman in Dubai. Deze dienst stond in voor het dubben van buitenlandse series en films naar Dari (CGVS, p. 8). Hieruit blijkt duidelijk dat u geen functie bekleedde die zichtbaar was voor diegenen die Star TV bekeken maar dat u achter de schermen werkte. Bovendien haalt u zelfs slechts één probleem aan dat u zou hebben gekend als gevolg van uw functie, maar blijkt dit allesbehalve geloofwaardig te zijn (zie hierboven). Andere elementen, gelieerd met uw functie bij het TV-station, haalt u niet aan. Overigens, het gegeven dat u op het huwelijksfeest met onbekenden (nl. de schoonfamilie van uw nicht) zonder enige schroom praatte over uw job en functie bij de Afghaanse TV geeft zelf aan dat u hierin geen enkel gevaar zag en geen enkel risico vreesde hierover openlijk te praten (CGVS, p. 13).

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande appreciatie niets wijzigen. Uw taskara, uw rijbewijs, uw bloedgroepkaart en bewijs van goed gedrag en zeden van de UK hebben betrekking op uw persoon en uw identiteit - wat het CGVS niet betwist. Uw arbeidscontract bij GEM Dari TV heeft betrekking op uw werk maar ook daarover heeft het CGVS niet meteen twijfels. De overige documenten die u neerlegt, hebben betrekking op het staatsburgerschap van uw familie, de dood van uw moeder en het feit dat de UK u geen asiel heeft verleend en u gerepatrieerd heeft naar Kabul. Deze documenten hebben echter niets met uw asielrelaas te maken en kan dit dan ook niet ondersteunen.

Dat uw vader destijds gevlucht is omwille van het feit dat hij leraar was en bedreigd werd door de Taliban, kan evenmin invloed hebben op bovenstaande appreciatie van uw persoonlijk vluchtrelaas. Het is namelijk zo dat uw problemen volgens uw verklaringen niets te maken hadden met de problemen die uw vader ooit ervoer. Redelijkerwijs kan verwacht worden dat u actuele problemen die u daardoor zou kunnen ervaren hebben, vermeld zou hebben op het moment wanneer gevraagd werd of u alles kon vertellen wat u vreesde in Afghanistan (CGVS, p. 18). U vermeldde echter enkel de ervaringen die u had met Sardar, en deze stonden los van uw vader en hadden geheel betrekking tot uw job bij GEM Dari TV. Daarenboven situeerden de problemen van uw vader zich voor zijn vertrek naar Engeland, toen hij nog met zijn familie in Khodi in provincie Parwan woonde. Uw problemen daarentegen, situeren zich in stad Kabul, waar u beweerde gewerkt te hebben en Sardar ontmoet te hebben. De stad Kabul ligt op aanzienlijke afstand van uw oorspronkelijke dorp Khodi.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Alhoewel u bent geboren in de provincie Parwan, heeft u de laatste jaren - na uw terugkeer uit de UK in 2008 - onafgebroken in Kabulstad gewoond en gewerkt.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het

veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan-Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile"-doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 gewijzigd door artikel 1, §2 van het protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van Vluchtelingen (hierna: vluchtelingenverdrag) en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

In een onderdeel 'Algemeen', stelt verzoeker betreffende de 'vrees omwille van politieke activiteiten' dat in tegenstelling tot wat het Commissariaat-generaal beweert, er in zijn hoofde wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het vluchtelingenverdrag, dat in asielzaken elke risico op vervolging in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, hoe miniem ook, in overweging wordt genomen. Verzoeker meent dat het *in casu* niet alleen om de vrees voor vervolging gaat, maar ook om ondergane vervolgingen, dat uit het feitenrelaas blijkt dat hij slachtoffer is geweest van ernstige bedreigingen, dat in geval van terugkeer naar Afghanistan, *a fortiori* in huidige omstandigheden, het risico voor hem op opnieuw slachtoffer te worden zeer groot is. Gelet op deze feiten, kan volgens verzoeker, gesteld worden dat hij voldoet aan de voorwaarden beschreven in artikel 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag. Verzoeker argumenteert dat om zijn persoonlijke vrees beter te kunnen begrijpen, het aangewezen lijkt rekening te houden met de politieke, historische en actuele situatie in Afghanistan, en zich niet te beperken tot een restrictieve lezing van bepaalde geïsoleerde elementen. Verzoeker poneert dat mensen die werkzaam zijn in de TV-en filmwereld vervolgd worden door de Taliban, dat dit gegeven niet wordt betwist door het CGVS en dat aan zijn werkzaamheden ook op geen enkel ogenblik getwijfeld wordt door de verwerende partij.

Vervolgens geeft verzoeker een uiteenzetting over het 'voordeel van de twijfel' en wijst er op dat de bewijslast bij asielaanvragen beoordeeld moet worden met een bepaalde soepelheid. Verzoeker citeert enkele paragrafen uit het UNHCR Handboek. Eveneens stelt hij dat tegenstrijdige verklaringen niet voldoende zijn om te besluiten tot een weigering van het vluchtelingenstatuut, waarbij hij opnieuw verwijst naar een paragraaf uit het UNHCR Handboek. Verzoeker vervolgt dat het UNHCR opwerpt dat aan een kandidaat-vluchteling het voordeel van de twijfel gegund is, op voorwaarde dat zijn vluchtverhaal geloofwaardig is, dat om de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling te beoordelen, rekening dient gehouden te worden met zijn persoonlijkheid, onder meer zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen. Verzoeker wijst er op dat verondersteld wordt dat de onderzoeker een beslissing neemt die van levensbelang is voor de asielzoeker, dat deze dan ook moet worden genomen in de geest van rechtvaardigheid en begrip en onderstreept nogmaals dat indien er zelfs maar enige twijfel bestaat over bepaalde elementen, er toch verder moet worden gekeken naar het bestaan van effectieve risico's. Hij argumenteert dat de verwerende partij stelt dat in zijn asielrelaas een aantal zaken uiterst bevreemdend overkomen, dat niettemin het Commissariaat-generaal zijn motivering niet zo zeer op een diepe analyse van het gegrond karakter van verzoekers vrees, doch eerder op het zoeken van eventuele onnauwkeurigheden baseert, dat hoewel de toetsing van het asielrelaas en het onderzoeken van de geloofwaardigheid hiervan een belangrijke fase is bij de behandeling van een asielaanvraag, er toch dient opgemerkt te worden dat de al dan niet aanwezigheid van risico's op vervolgingen of op een aantasting van de fysieke en morele integriteit van de kandidaat-vluchteling de kern van de zaak moet blijven, dat kleine onduidelijkheden of tegenstrijdigheden het onderzoek van het bestaan van reële risico's niet beletten. Verzoeker meent dat in zijn geval het Commissariaat-generaal zich eerder heeft toegespitst op voor het Commissariaat-generaal bepaalde 'vreemde' aspecten die de kern van zijn vrees niet aantasten. Op dit punt verwijst verzoeker naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 2 oktober 2008, waarna hij een deel uit de motivering van het arrest citeert, en naar een arrest van de Raad van 2 maart 2011, waarin het evenwel niet over Afghanistan doch over Tsjetsjenië ging, maar de Raad zich uitgesproken heeft over gelijkaardige punten die, zo meent verzoeker, in zijn geval kunnen worden toegepast. Verzoeker vervolgt met een uiteenzetting over de inhoud van het arrest en concludeert dat de situatie van de asielzoeker over wiens asielprocedure de Raad zich heeft uitgesproken in het voornoemde arrest veel gelijkenissen vertoont met de situatie van verzoeker daar ook hij een verhoogd risico op vervolging vertoont; dat hij namelijk werkzaam was in de TV-en filmwereld en dat hij uiteraard door de leden van de Taliban gevisieerd werd en beschouwd werd als een verrader welke vermoord diende te worden. Bovendien stelt, volgens verzoeker, het onaannemelijk karakter van een asielrelaas de asielinstanties niet vrij om na te gaan of er al dan niet een risico bestaat voor het leven of de fysieke integriteit van de asielzoeker indien het risico zou voortspuiten uit elementen van het dossier die zeker zijn. Verzoeker verwijst naar drie arresten van de Raad (RvV 24 juni 2010, nr. 45 396; RvV 11 februari 2008, nr. 7136; RvV 2 oktober 2008, nr. 16 891).

In een onderdeel 'Betreffende bepaalde argumenten van tegenpartij' bevestigt verzoeker zijn verklaringen afgelegd voor het Commissariaat-generaal en betwist hij vervolgens bepaalde punten opgenomen in de bestreden beslissing als volgt: *“Zoals gemeld in het feitenrelaas is Sardar de schoonbroer van de nicht van verzoeker. Ze zijn dus geen totaal onbekenden voor elkaar en kenden elkaar reeds tevoren. Het is niet zo dat hun eerste ontmoeting plaatsvond op het huwelijksfeest. Volgens verzoeker heeft Sadar zijn woorden verkeerd begrepen. Zoals uiteengezet tijdens zijn verhoor op het CGVS gaf verzoeker aan dat hij bepaalde 'positieve' zaken kon melden uit het taliban regime, maar zich niet akkoord kon verklaren met het door hen gebruikte geweld. Sadar heeft blijkbaar begrepen dat verzoeker pro-taliban is. Iemand die een bepaalde doel nastreeft vervalt soms wel eens in het 'selectief horen'. Op 20 jauza 1391 zou er een belangrijke vergadering plaatsvinden met het hoofd van Star RV, Fariadan Elham, en een vertegenwoordiger van Jim Dari: Mohammad Zaman Omaid. Daarnaast zouden ook nog enkele stafmedewerkers aanwezig zijn. Waarom deze personen belangrijk zijn voor de taliban: het hoofd van Star RV, Elham, staat dichtbij generaal Dostum Rashid. Hij heeft in het verleden veel talibs gedood. De generaal is de echte eigenaar van het TV-station. Het is zeer moeilijk om Dostum zelf te raken en daarom probeert met het via zijn naaste medewerkers. Daarnaast gaat men te licht voorbij aan het gegeven dat verzoeker werkzaam was binnen de TV- en filmwereld. Tegenpartij stelt ook duidelijk dat er niet getwijfeld wordt aan het beroep van verzoeker (p. 3-4 bestreden beslissing). Tegenpartij stelt zelf in de beslissing dat elke vorm van amusement, waaronder de TV-en filmwereld, door de taliban wordt afgekeurd (p2 bestreden beslissing). Merkwaardig genoeg leidt men dan toch af dat verzoeker geen risico zou lopen?! De taliban keurt elke vorm van amusement af, welke functie men dan ook zou bekleden. Het feit dat men mee het amusement mogelijk maakt en er op een of andere manier aan meewerkt is reeds voldoende voor de taliban om mensen te vervolgen. Het feit dat mensen dewelke thuis naar de radio luisterden (betrappt werden), tijdens het regime van de taliban, zwaar*

gestraft konden worden zegt genoegd over hun ideeëngoed. Deze mensen thuis hadden zelfs totaal geen functie bij TV of radio en geen directe link met het maken van TV (en radio) en werden zelfs gedood omwille van het loutere beluisteren/kijken?! Het simpele feit dat verzoeker meewerkt aan het tot stand komend van een bepaalde genre amusement is reeds voldoende voor hen om hem te vervolgen. Voor de tegenpartij lijkt de functie van verzoeker misschien niet zo hoog, maar in zijn thuisland werd dit wel als een belangrijke functie aanzien door zijn stafmedewerkers. Verzoeker was de rechterhand van Mohammad Zamen (Jim Dari) welke in Dubai verbleef. Verzoeker diende de controle over de studio uit te voeren. Zamen wou namelijk 2 andere studio's bijbouwen maar daarvoor moest hij zeker zijn dat de bestaande studio goed werkte. Verzoeker diende controle uit te voeren op de vooruitgang. Verzoeker meent dat hij in aanmerking komt om erkend te worden als vluchteling gelet op het risicoprofiel met name werkzaam in de TV- en mediawereld, welke vervolgd wordt door de taliban. Dit ongeacht welke functie! Over het beroep van verzoeker bestaat geen twijfel."

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Na een theoretische uiteenzetting over artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en over het statuut van subsidiaire bescherming, verwijst verzoeker naar 'recente' rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin wordt benadrukt dat het voldoende is aan te tonen dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land, dat zelfs een klein risico voldoende is om te komen tot een mogelijke schending (RvV 15 juni 2007, nr. 55; RvV 21 juli 2007, nr. 245; RvV 11 september 2007, nr. 1663). Verzoeker stelt dat hij tijdens het gehoor verschillende keren verklaard heeft dat hij geboren is in het dorp Khodi, Parwan, dat de waarachtigheid van deze verklaring niet door de verwerende partij werd onderzocht, dat vermits dit gegeven blijkbaar niet wordt betwist door de verwerende partij, zij derhalve de subsidiaire bescherming dient te onderzoeken rekening houdende met de verklaringen van verzoeker dat hij afkomstig is van Parwan (arrest RvV dd. 22/11/2011 – nr 70 431). Na de citering van artikel 39/2, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, stelt verzoeker doet het administratief dossier geen informatie bevat betreffende de algemene veiligheidssituatie in Parwan. Hij wijst er op dat hij er 17 jaar van zijn leven doorbracht en slechts 3 à 4 jaar in Kabul en dat voornoemd verblijf het enigste is wat getoetst wordt door de verwerende partij. Verzoeker vervolgt dat bij analyse van de risico's in geval van terugkeer naar Afghanistan het Commissariaat-generaal zich niet redelijkerwijze kan beperken tot die regio op dat moment, dat het vanuit dit oogpunt dan ook zeer belangrijk is de zaak opnieuw te laten onderzoeken door de verwerende partij, dat de zaak minstens moet teruggezonden worden naar het Commissariaat-generaal voor bijkomend onderzoek op het vlak van de subsidiaire bescherming indien de Raad, bij weigering van de vluchtelingenstatus, te weinig informatie meent te hebben om de subsidiaire bescherming toe te kennen. Verzoeker meent dat het CGVS geenszins heeft rekening gehouden met het profiel met verhoogd risico van verzoeker, dat nochtans de nood aan internationale bescherming in zijn hoofde acuter is omwille van de combinatie van de veiligheidssituatie in de regio waarvan hij afkomstig is en zijn persoonlijk profiel met name het werkzaam zijn in de TV- en filmwereld, dat de functie welke men bekleedt totaal onbelangrijk is voor de taliban en deze mensen sowieso worden vervolgd, dat het loutere feit iets willen te maken hebben met dit soort amusement voldoende is voor hen. Verzoeker meent dat er alleszins fundamentele elementen ontbreken om de nood aan subsidiaire bescherming in zijn hoofde te kunnen uitsluiten en herhaalt dat de zaak minstens moet teruggezonden worden naar het Commissariaat-generaal voor bijkomend onderzoek op het vlak van de subsidiaire bescherming indien de Raad, bij weigering van de vluchtelingenstatus, te weinig informatie meent te hebben om de subsidiaire bescherming toe te kennen. Volledigheidshalve onderstreept verzoeker dat de veiligheidssituatie in Kabul niet zo veilig is als het Commissariaat-generaal beweert. Verzoeker verwijst naar en citeert hiervoor uit het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van 24 augustus 2011 alsook verwijst hij naar en citeert hij uit het standpunt van UNHCR van 17 december 2010 over de beschikbaarheid van een intern vluchtalternatief in Kabul. Verzoeker meent dat hij er dus zeker gevaar loopt.

Verzoeker vraagt de Raad om in hoofdorde de bestreden beslissing te hervormen en verzoeker te erkennen als vluchteling en in ondergeschikte orde de beslissing van de commissaris-generaal te vernietigen en de asielpcedure door te verwijzen naar de commissaris-generaal voor een nieuw onderzoek. In zeer ondergeschikte orde vraagt verzoeker om hem het voordeel van de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.3. Als bijlage aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker de 'UNHCR Guidelines dd 06/08/2013 betreffende journalisten en andere mediaberoepen'.

Ter terechtzitting wordt gewezen op de aanvullende nota die de verwerende partij neergelegd heeft en als bijlage de COI (country of origin information) Focus 'Afghanistan – Veiligheidsanalyse Kabul-stad' van 5 september 2013 bevat.

Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer als repliek op de door de verwerende partij neergelegde aanvullende nota waarbij stukken worden gevoegd die in de inventaris omschreven worden als 'incidenten in Kabul in de maand oktober – BBC'.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de beslissing opgesomd in artikel 39/2, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongelooftwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongelooftwaardige verklaringen.

De Raad wijst er ook op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

2.6. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal terecht oordeelde dat aan verzoekers vluchtmotieven onvoldoende geloof kan worden gehecht.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing, doch deze motieven worden niet overtuigend weerlegd, zoals blijkt uit wat volgt.

2.7. Met betrekking tot het onderdeel 'Betreffende bepaalde argumenten van de tegenpartij', stelt de Raad vast dat verzoeker op generlei wijze de verscheidene pertinente motieven uit de bestreden beslissing ontkracht of weerlegt en hij biedt er geen aannemelijke verklaring voor. Hij beperkt zich immers hoofdzakelijk tot het herhalen, bevestigen, uitbreiden, wijzigen en soms zelfs tegenspreken van eerder afgelegde verklaringen, het op algemene wijze tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal zonder evenwel diens precieze bevindingen met ernstige en concrete argumenten te ontkrachten of weerleggen, tot het formuleren van enkele algemene en weinig ernstige beweringen en tot het herhaaldelijk wijzen op zijn risicoprofiel omwille van het feit dat hij, zo oppert hij, werkzaam was in het amusement, meer bepaald de TV- en filmwereld.

Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Het loutere feit dat verzoeker niet akkoord gaat met de bestreden beslissing is uiteraard geen dienstig verweer.

2.7.1. Waar verzoeker aangeeft Sardar en hij geen totaal onbekenden zijn daar Sardar de schoonbroer van zijn nicht is en het niet zo is dat hun eerste ontmoeting plaatsvond op het huwelijksfeest, legt hij tegenstrijdige verklaringen af met wat hij reeds eerder verklaarde tijdens het gehoor van 16 april 2013 op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Tijdens voormeld gehoor antwoordde verzoeker op de vraag 'Wanneer heeft u Sardar voor het eerst gezien?' immers 'Op de trouwfeest' (gehoorverslag CGVS, p. 13). De bewering ter gelegenheid van zijn inleidend verzoekschrift dat de eerste ontmoeting niet plaatsvond op het huwelijksfeest en dat ze elkaar reeds tevoren kenden is dus niet ernstig.

2.7.2. Waar verzoeker stelt dat Sardar zijn woorden verkeerd heeft begrepen, dat hij immers, zoals aangegeven op het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, aangaf dat hij bepaalde 'positieve' zaken kon melden uit het taliban-regime maar zich niet akkoord kon verklaren met het door hen gebruikte geweld, dat Sardar blijkbaar begrepen had dat hij pro-taliban is en dat iemand die een bepaald doel nastreeft wel eens vervalt in een 'selectief horen', slaagt hij er niet in de motieven van de bestreden beslissing aangaande de houding van Sardar ten aanzien van verzoeker te weerleggen. Zelfs indien enig geloof kan worden gehecht aan de ontmoeting tussen verzoeker en Sardar op het huwelijksfeest en de gezegdes van verzoeker op dat huwelijksfeest en aan het feit dat Sardar op basis van die gezegdes (verkeerdelijk) van mening was (op grond van een 'selectief horen') dat verzoeker pro-taliban was, doet dit verder geen afbreuk aan de terechte opmerkingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat (i) de houding van Sardar bijzonder voortvarend is, dat in alle redelijkheid ervan uitgegaan mag worden dat, indien Sardar op zoek was naar een betrouwbaar persoon om een aanslag te plegen, hij iets meer doordacht te werk zou gaan en zich in eerste instantie ten volle zou vergewissen van het engagement en de loyaliteit van de persoon die hij op het oog had, iets wat duidelijk niet gebeurde en dat (ii) iemand die zich aansluit bij het ideeëngoed van de taliban zich logischerwijs niet zal engageren binnen de media en de televisiewereld, dat elke vorm van amusement, waaronder de TV- en filmwereld, door de taliban afgekeurd wordt en dat Sardar er dus onmogelijk kon van uitgegaan zijn dat verzoeker vrijwillig en namens de taliban de aanslag, die verzoeker diende uit te voeren in opdracht van Sardar, tot een goed einde zou brengen alsook dat (iii) het feit dat Sardar verzoeker veel andere mogelijkheden liet (bijvoorbeeld door hem alleen met zijn auto en de bom op pad te laten gaan en door de bom reeds de dag voordien mee te nemen naar verzoekers huis) zonder precies zijn mate van sympathie voor de taliban en zijn engagement voor het plan van de aanslag te weten, bijzonder ongeloofwaardig is. Verzoeker slaagt er niet in deze pertinente motieven te weerleggen.

2.7.3. Waar verzoeker stelt dat er een belangrijke vergadering zou plaatsvinden met het hoofd van Star TV en een vertegenwoordiger van Jim Dari en enkele stafmedewerkers en dat deze personen belangrijk zijn daar ze dicht bij generaal Dostum staan die in het verleden veel talibs heeft gedood en dat de generaal de echte eigenaar is van het TV-station alsook dat het zeer moeilijk is om Dostum te raken en men het daarom probeert via zijn naaste medewerkers, beperkt hij zich tot herhalingen. Zoals reeds gesteld, is het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278).

2.7.4. Verzoeker is het daarnaast ook niet eens met de bestreden beslissing van de commissaris-generaal daar deze, naar zijn mening, te licht voorbij gaat aan het gegeven dat verzoeker werkzaam was binnen de TV- en filmwereld. Verzoeker geeft aan dat de verwerende partij niet twijfelt aan zijn

beroep en dat zij zelf in de bestreden beslissing stelt dat de taliban elke vorm van amusement, waaronder de TV- en filmwereld afkeurt, dat men daar merkwaardig genoeg uit afleidt dat hij geen risico zou lopen. Verzoeker vervolgt dat de taliban elke vorm van amusement afkeurt, welke functie men dan ook zou bekleden, dat het feit dat men mee het amusement mogelijk maakt en er op een of andere manier aan meewerkt reeds voldoende is voor de taliban om mensen te vervolgen, dat het feit dat mensen dewelke thuis naar de radio luisterden (betragt werden), tijdens het regime van de taliban, zwaar gestraft konden worden genoeg zegt over hun ideeëngoed, dat deze mensen thuis zelfs totaal geen functie bij TV of radio hadden en geen directe link met het maken van TV en radio en zelfs gedood werden omwille van het loutere beluisteren/kijken, dat het simpele feit dat verzoeker meewerkt aan het tot stand komen van een bepaald genre amusement reeds voldoende is voor hen om hem te vervolgen. Verzoeker stelt dat voor de verwerende partij zijn functie misschien niet zo hoog lijkt, maar dat in zijn thuisland dit wel als een belangrijke functie werd aanzien door zijn stafmedewerkers. Verzoeker poneert dat hij de rechterhand van Mohammad Zamen (Jim Dari), welke in Dubai verbleef, was, dat hij de controle over de studio diende uit te voeren en dat Zamen 2 andere studio's wou bijbouwen maar daarvoor zeker moest zijn dat de bestaande studio goed werkte. Verzoeker stelt dat hij controle diende uit te voeren op de vooruitgang. Verzoeker meent dat hij in aanmerking komt om erkend te worden als vluchteling gelet op het risicoprofiel met name werkzaam in de TV- en mediawereld, welke vervolgd wordt door de taliban en dit ongeacht welke functie.

Vooreerst stelt de Raad vast dat waar hij stelt dat hij de controle over de studio diende uit te voeren en dat Zamen 2 andere studio's wou bijbouwen maar daarvoor zeker moest zijn dat de bestaande studio goed werkte, hij zijn functie op een andere wijze invult dan wat hij dienaangaande verklaarde tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal. Dergelijke *a-posteriori* verklaringen zijn dan ook niet ernstig, daar verzoeker ter gelegenheid van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal ruimschoots de kans kreeg zijn functie bij de TV-stations uiteen te zetten.

Voor het overige argumenteert verzoeker dat hij een profiel bezit dat niet betwist wordt en dat mensen met een dergelijk profiel vervolgd worden door de taliban.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat personen met een gelijkaardig profiel als het zijne vervolgd worden door de taliban. Het is inderdaad zo dat de commissaris-generaal er op wees dat de taliban elke vorm van amusement, waaronder de TV- en filmwereld, afkeurt, doch geenszins dat voornoemde poneerde dat alle mensen die werkzaam zijn in de TV- en filmwereld worden vervolgd door de taliban. Waar verzoeker stelt dat het feit dat mensen dewelke thuis naar de radio luisterden (betragt werden), tijdens het regime van de taliban, zwaar gestraft konden worden, het genoeg zegt over hun ideeëngoed en dat deze mensen thuis zelfs totaal geen functie hadden bij TV of radio en geen directe link met het maken van TV en radio en zelfs gedood werden omwille van het loutere beluisteren/kijken, beperkt hij zich tot een loutere bewering die hij geenszins staaft. Ook waar verzoeker stelt dat het simpele feit dat hij meewerkt aan het tot stand komen van een bepaald genre amusement reeds voldoende is voor hen (de taliban) om hem te vervolgen, beperkt hij zich tot een loutere, niet onderbouwde, bewering. In zoverre verzoeker ter ondersteuning van zijn beweringen het document 'UNHCR Guidelines dd 06/08/2013 betreffende journalisten en andere mediaberoepen' toevoegt aan zijn inleidend verzoekschrift, wijst de Raad er op dat dit document voornamelijk handelt over journalisten en mediafiguren die politiek of religieus gevoelige items brengen.

De Raad wijst er bovendien op dat verzoeker zelf ook vooral verwijst naar journalisten, verslaggevers en mediafiguren (zijnde een presentatrice) in het gehoor op het Commissariaat-generaal wanneer hem gevraagd wordt of hij iemand kent die bij TV werkte en gevisieerd werd door de taliban. Daargelaten de vraag of de functie van verzoeker in Afghanistan beschouwd werd als een 'belangrijke functie', maakt verzoeker, gelet op bovenstaande, niet aannemelijk dat hij door zijn beweerde functie, als rechterhand/vertegenwoordiger van Zaman en verslaggever op de dienst dubbing, een profiel bezit dat een risico inhoudt op vervolging door de taliban.

Daarenboven wijst de Raad er op dat een eventueel niet-betwist profiel en de eventuele vaststelling dat mensen met een dergelijk profiel vervolgd worden door de taliban, niet volstaat om aan te tonen dat men persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade. De vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Immers blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij dit profiel (medewerker/vertegenwoordiger van een TV-station) reeds bezat van bij het begin van zijn verblijf in Kabul (of toch kort daarna), na zijn terugkeer naar Afghanistan in 2008 en dat hij, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, zelf slechts één probleem zou hebben gekend als gevolg van zijn functie,

doch dat dit probleem, gelet op de gedane vaststellingen, allesbehalve geloofwaardig is en hij geen andere problemen gelieerd aan zijn functie bij een TV-station aanhaalt. Verder merkt de commissaris-generaal ook terecht op dat het gegeven dat verzoeker op het huwelijksfeest met onbekenden (namelijk de schoonfamilie van zijn nicht waarvan hij toch minstens Sardar voor het eerst ontmoette op het huwelijksfeest) zonder enige schroom praatte over zijn job en functie bij de Afghaanse TV, aangeeft dat verzoeker hierin zelf geen enkel gevaar zag en geen enkel risico vreesde hierover openlijk te praten. Verzoeker kan dan ook niet dienstig verwijzen naar zijn vermeend risico-profiel, nu hij het risico op het lopen van ernstige schade niet *in concreto* aantoont.

2.8. Waar verzoeker aanstipt dat men niet alleen de vrees voor vervolging maar tevens de reeds ondergane vervolgingen dient in acht te nemen, merkt de Raad op dat zijn verklaringen niet geloofwaardig werden bevonden. Uit bovenstaande uiteenzetting blijkt dat verzoeker er niet in slaagt de geloofwaardigheid van deze verklaringen te herstellen. De Raad kan dan ook geen rekening houden met reeds ondergane vervolgingen, daar deze beweringen niet als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

2.9. Inzake de algemene opmerking dat om verzoekers persoonlijke vrees beter te begrijpen, het aangewezen lijkt rekening te houden met de politieke, historische en actuele situatie in Afghanistan en men zich niet mag beperken tot een restrictieve lezing van bepaalde geïsoleerde elementen, wijst de Raad er op dat artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, gewijzigd door artikel 24 van het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 stelt dat de commissaris-generaal rekening houdt met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst. Verzoeker maakt *in casu* niet aannemelijk dat dit niet het geval zou geweest zijn.

2.10. Waar verzoeker een aantal passages weergeeft uit de proceduregids van UNHCR om in essentie aan te tonen dat de bewijslast die op de asielzoeker rust niet te strikt dient te worden geïnterpreteerd, rekening houdende met de moeilijkheden van de situatie waarin de asielaanvrager zich bevindt, dat tegenstrijdige en onnauwkeurige verklaringen op zich niet voldoende zijn om te besluiten tot een weigering van de vluchtelingenstatus, dat het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend op voorwaarde evenwel dat het asielrelaas geloofwaardig is en dat, om de geloofwaardigheid van het relaas te beoordelen, rekening dient gehouden te worden met onder meer de intellectuele vermogens, de leeftijd en de psychologische stoornissen van de asielzoeker, wijst de Raad er wederom op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag bij de asielzoeker zelf berust en deze dan ook zelf dient aan te tonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Het voordeel van de twijfel kan tenslotte slechts worden toegekend indien, na onderzoek van alle elementen, de overtuiging bestaat dat de afgelegde verklaringen geloofwaardig zijn (RvS 21 oktober 2003, nr. 124.438), wat *in casu* niet het geval is. Betreffende de opmerking dat rekening dient te worden gehouden met de intellectuele vermogens, de leeftijd en de psychologische stoornissen van de asielzoeker, oordeelt de Raad dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat met het specifieke profiel van verzoeker geen rekening werd gehouden. Het betreft hier overigens een loutere theoretische opmerking, verzoeker werkt niet *in concreto* uit dat de verwerende partij met zulke elementen geen rekening heeft gehouden en op welke manier deze elementen hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Ten overvloede wijst de Raad er op dat de proceduregids van UNHCR, hoewel deze waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, geen afdwingbare rechtsregels bevat (zie ook RvS 9 juni 2005, nr. 145.732), zodat verzoeker zich er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten.

2.11. Inzake verzoekers argumentatie dat de onderzoeker, die een beslissing neemt die van levensbelang is voor de asielzoeker, deze dient te nemen in de geest van rechtvaardigheid en begrip, dat indien er zelfs maar enige twijfel bestaat over bepaalde elementen, er toch verder moet gekeken worden naar het bestaan van effectieve risico's, de commissaris-generaal zijn motivering niet zo zeer op een diepe analyse van het gegrond karakter van verzoekers vrees, doch eerder op het zoeken van eventuele onnauwkeurigheden baseert, dat de al dan niet aanwezigheid van risico's op vervolgingen of op een aantasting van de fysieke en morele integriteit de kern van de zaak moet blijven, dat kleine onduidelijkheden of tegenstrijdigheden het onderzoek van het bestaan van reële risico's niet beletten, dat de commissaris-generaal zich eerder heeft toegespitst op bepaalde 'vreemde' aspecten die de kern van zijn relaas niet aantasten en zijn verwijzing naar arrest 16 891 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 2 oktober 2008, waarin onder meer gesteld wordt dat in geval van twijfels omtrent de waarachtigheid van bepaalde feiten of de eerlijkheid van de asielzoeker, men zich

niettemin moet buigen over het al dan niet bestaan van een risico voor vervolging dat zou kunnen vaststaan of als zeker beschouwd zou kunnen worden, en dit ondanks bepaalde twijfels over de overige elementen, stelt de Raad vast dat in onderhavige asielaanvraag van enige twijfel geen sprake is daar het voorgehouden asielrelaas betreffende wezenlijke elementen als volstrekt ongeloofwaardig wordt beschouwd. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas en verzoeker, zoals blijkt uit bovenstaande uiteenzetting, deze niet kan herstellen, dient geen diepe analyse over het gegrond karakter van verzoekers vrees te geschieden en is er geen reden om dit aan artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève te toetsen.

2.12. Waar verzoeker nog verwijst naar een niet nader gespecificeerd arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 2 maart 2011, wijst de Raad erop dat in deze continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben. Elke asielaanvraag wordt immers individueel onderzocht op zijn eigen merites.

2.13. Waar verzoeker in een theoretische beschouwing stelt dat het onaannemelijk karakter van een asielrelaas de asielinstanties niet vrijstelt om na te gaan of er al dan niet een risico bestaat voor het leven of de fysieke integriteit van de asielzoeker indien het risico zou voortspuiten uit elementen van het dossier die zeker zijn en verzoeker verwijst naar drie arresten van de Raad, herhaalt de Raad dat het voorgehouden asielrelaas betreffende wezenlijke elementen als volstrekt ongeloofwaardig wordt beschouwd, zodat niet duidelijk is, en verzoeker ook niet aangeeft, welke elementen, die de kern van zijn asielrelaas betreffen, dan 'zeker' zouden zijn. In zoverre hij met elementen die zeker zijn, doelt op het feit dat hij werkzaam was in de TV- en filmwereld, wijst de Raad op wat dienaangaande uiteengezet werd onder punt 2.7.4.

2.14. Wanneer zoals *in casu* geen geloof gehecht wordt aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.15. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.16. Inzake verzoekers argumentatie dat het Commissariaat-generaal geenszins rekening heeft gehouden met het profiel met verhoogd risico van verzoeker, dat nochtans de nood aan internationale bescherming in zijn hoofde acuter is omwille van de combinatie van de veiligheidssituatie in de regio waarvan hij afkomstig is en zijn persoonlijk profiel met name werkzaam zijn in de TV- en filmwereld, wijst de Raad opnieuw naar wat uiteengezet werd onder punt 2.7.4. betreffende zijn profiel en naar onderstaande uiteenzetting aangaande de beoordeling ten aanzien van zijn regio van herkomst.

2.17. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Met toepassing van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in dat deel van het land vestigt.

De Raad stelt vast dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de mens (hierna: EHRM) zich niet verzet tegen de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, Husseini/ Zweden, § 96 en 97). Zo stelt het EHRM, in het kader van zijn bevoegdheid om artikel 3 EVRM te toetsen, aan een hervestigingsalternatief slechts als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Husseini t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97; EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 91).

Daargelaten de vraag of Parwan dan wel Kabul als regio van herkomst dient beschouwd te worden ter beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus, kan gelet op het bestaan in hoofde van verzoeker van een intern vestigingsalternatief, zoals hierna aangegeven, de veiligheidssituatie in Kabul in ogenschouw genomen worden.

Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal blijkt dat de hoofdstad Kabul onder de effectieve controle van de regering staat. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven.

De Raad oordeelt dat verzoeker beschikt over een veilig en redelijk vestigingsalternatief in Kabul, waar hij de laatste jaren (sinds 2008) voor zijn vlucht gewoond en gewerkt heeft en waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "*Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict*" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "*Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse*" van 21 maart 2013) voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist deze beoordeling van de veiligheidssituatie onder verwijzing naar het Algemeen ambtsbericht Afghanistan van 8 augustus 2011 en de UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 17 december (2010).

Hoewel de situatie in Afghanistan in zijn algemeenheid en in de stad Kabul in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Kabul dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad leest in hoger aangehaalde SRB van 21 maart 2013 dat de veiligheid in Kabul stad er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit gaat en dat in 2012 het aantal aan AOG-toegeschreven aanvallen in de provincie Kabul er met 29% op achteruit gaat in vergelijking met 2011. Volgens de informatie lijkt het erop dat de ANSF steeds meer grip krijgen op de veiligheidssituatie in de stad. Toch blijft het veiligheidsparadigma in de stad op het eerste zicht gedomineerd door een aantal complexe, high profile aanslagen zoals de zware complexe aanval van 15 april 2012 en een aanval op een hotel bij het Qargha meer in juni. Na een periode van rust pleegden de taliban op 15 april 2012 een krachtige, gecoördineerde complexe aanval op verschillende high profile doelwitten in Kabul stad. Zo werden onder meer het Afghaanse parlement, verschillende ambassades, het NAVO-hoofdkwartier en Kabul Star Hotel aangevallen. Tegelijk vonden er aanvallen plaats in Logar, Paktia en Nangarhar. Nog volgens de informatie plegen de AOG, zich bewust van de weerslag op de publieke opinie, maar om de mediumlange termijn een dergelijke aanslag, met sterke focus op IMF en Afghaanse overheid. Bijna alle slachtoffers van de zware aanval in april waren de aanvallers zelf en ANSF personeel die tussenbeide kwamen. Dit wijst erop dat burgers bij de complexe aanval in april geen doelwit waren. De aanval op het hotel bij het Qargha meer was dan weer wel een moedwillige daad van terreur onder burgers. Dergelijke aanslagen met duidelijk burgerdoelwit zijn blijkens de informatie echter eerder uitzonderlijk in Kabul, zowel in de stad als in de provincie. Burgers raken in enkele gevallen wel betrokken bij het geweld als *collateral damage*. Daarnaast komen er ook raketaanvallen voor en heeft de stad ook te maken met gewapende overvallen en ontvoeringen voor losgeld. Het aantal raketaanvallen is evenwel aanzienlijk afgenomen de laatste jaren en ook het aantal ontvoeringen is sterk gedaald. Dit laatste is grotendeels te danken aan het efficiënter optreden van de ANSF die enkele grote criminele bendes hebben opgerold. Buiten Kabul stad vinden in het voorjaar regelmatig aanvallen plaats op ANSF of papaver uitroeingsteams in Surobi, zonder burgerslachtoffers tot gevolg. AOG zitten in het Koh-e Safi gebergte

en zakken af en toe af om een aanslag te plegen op de snelweg naar Jalalabad. De AOG-activiteit op de weg naar Jalalabad speelt zich voornamelijk af op het stuk in het district Qarghayi in de provincie Laghman. Toch wordt bijna maandelijks een incident gerapporteerd op de hoofdweg in Surobi. Deze incidenten zijn bijna allen zonder uitzondering nachtelijke aanvallen op ANSF doelwitten. Er zijn dan ook geen burgerslachtoffers gemeld van het geweld op de weg in de verslagperiode. Sporadisch ontploffen IED's op de andere toegangswegen naar Kabul, meestal gericht tegen 'harde doelwitten' en buiten de dag-uren (SRB p. 8-11).

Uit de analyse van de veiligheidssituatie stelt de Raad vast dat er in de hoofdstad Kabul "complex highprofile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd en dat er een 'solide verbetering' is sinds 2009, al lijdt de stad wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's) meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Er wordt geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheids- en/of buitenlandse troepen anderzijds, systematische intimidatie door opstandelingen, gedwongen inlijving bij terroristische organisaties, en gevechten tussen rivaliserende facties. Het geweld in Kabul is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Uit de COI Focus "Afghanistan – Veiligheidsanalyse Kabul-stad" van 5 september 2013 – een actualisatie van de informatie met betrekking tot Kabul stad in de Subject Related Briefing "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale analyse" van 21 maart 2013, waarin tevens rekening wordt gehouden met de nieuwe richtlijnen van UNHCR, "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 – blijkt dat de eerder gedane analyse en appreciatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onverminderd overeind blijft. De Raad leest immers als volgt: *"Er gebeurden van januari tot en met augustus 2013 gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand in de stad Kabul. Sinds 12 juli 2013 gebeurde er geen noemenswaardige aanslag meer in de stad Kabul. Al deze aanslagen passen in het hierboven geschetste patroon dat zich de laatste jaren heeft gevestigd in Kabul: complexe aanslagen tegen 'high profile' doelwitten. UNHCR stelt in de Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 dat de AEG's blijven 'high profile attacks' uitvoeren in Kabul. Met 'high profile attacks' worden aanslagen bedoeld die overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid als doelwit hebben. (...)*

Deze aanslagen worden meestal sterk gemediatiseerd. Eerder dan het verkrijgen van controle over de stad is de opzet ervan de weerslag bij de publieke opinie. De bedoeling van deze aanslagen is volgens analist Fabrizio Foschini de perceptie te creëren van een onstabiele en kwetsbare stad. De frequentie en de daadwerkelijke impact van dergelijke aanslagen staat niet in verhouding met de media-aandacht die zij opeisen. (...)

De overgrote meerderheid van de incidenten die werden geteld door ANSO in 2012 waren operaties toegeschreven aan de ANSF en IMF. Na een uitgebreide analyse van de tweewekelijkse ANSO berichten bleken deze operaties hoofdzakelijk arrestaties van vermeende opstandelingen, wapen- en explosievenvondsten. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral ook op de toegenomen capaciteit van de ANSF om dergelijk geweld te voorkomen. (...)

Het Amerikaans Ministerie van Defensie noemt Kabul in een rapport uit juli 2013 één van de minst gewelddadige plaatsen in Afghanistan, waar sommige van de beste ANSF eenheden de veiligheid voorzien. Gerenommeerde analisten (...) komen tot dezelfde vaststelling, nl. dat Kabul stevig in handen is van de regering. (...)

Zoals uit bovenstaande analyse blijkt is het geweld in de hoofdstad voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald veiligheidspersoneel, door aanslagen op regeringsgebouwen, in hoofdzaak gebouwen van de ANSF. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk 'collateral damage' onder burgers, blijkt volgens analist Fabrizio Foschini uit de keuze van deze doelwitten boven andere druk bezochte publieke plaatsen, dat de opstandelingen op zoek zijn naar enige legitimiteit voor hun aanslagen. Volgens analist Thomas Ruttig vermijden de Taliban ook aanslagen tijdens het spitsuur in Kabul.

Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen in Kabul niet voor. Burgers vormen met andere woorden geen doelwit voor de opstandelingen in Kabul. De aanslag op het Hooggerechtshof van juni 2013 was de ergste tot nu toe. Het doelwit was duidelijk het personeel. (...)." (p.5-9).

De door verwerende partij neergelegde nota van 6 december 2013 die een update van de situatie in Kabul inhoudt, bevestigt aldus dat het geweld er anno 2013 nog steeds voor het overgrote deel gericht is op high profile doelwitten en niet op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Ter terechtzitting werd verzoeker de mogelijkheid geboden om te reageren op voormelde informatie. Verzoeker stelt enkel dat de criminaliteit in Kabul hoog is en dat verzoeker, gezien zijn familie in Engeland, een prooi is om losgeld te eisen.

Verzoeker brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct zou zijn. De Raad is van oordeel dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Kabul subsidiaire bescherming toe te kennen.

Aangaande de persberichten van de BBC over incidenten in de maand oktober 2013 stelt de Raad vast dat deze betrekking hebben op incidenten die aanslagen vermelden die gericht zijn tegen 'high profile' doelwitten of buitenlanders. De loutere verwijzing naar deze incidenten weerlegt de informatie van de commissaris-generaal niet, alsook wordt hierdoor de conclusie van de commissaris-generaal, die steunt op een veelheid van informatie, niet ontkracht.

In zoverre verzoeker louter verwijst naar 'de criminaliteit' toont hij niet aan dat er in de hoofdstad Kabul een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst.

Waar verzoeker ter terechtzitting nog stelt dat hij als familie van personen die in Engeland leven een prooi zal zijn voor ontvoering om daarna losgeld te vragen, beperkt hij zich tot een loutere bewering die hij geenszins staft.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) in de zaak N. tegen Zweden oordeelde dat hoewel er sprake is van serieuze mensenrechtenschendingen in Afghanistan, dit niet automatisch leidt tot schending van artikel 3 EVRM (N. v. Sweden (Application no. 23505/09), 20 juli 2010). De mogelijke schending van artikel 3 EVRM dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden. Algemeen kan worden gesteld dat ook het EHRM het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoekende partij legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

De artikelen/rapporten waarnaar verzoeker in zijn inleidend verzoekschrift verwijst en uit citeert zijn niet van die aard dat zij een ander licht werpen op de beoordeling van de actuele situatie in Afghanistan, Kabul. Het eerste artikel betreft een algemeen ambtsbericht Afghanistan dat dateert van 24 augustus 2011 en handelt over de periode 2010 - eerste helft 2011. De rapporten waarop de Raad zich baseert om een beoordeling van de veiligheidssituatie te maken dateren van 21 en 22 maart 2013 en handelen respectievelijk over de periode 2012 en de periode maart tot en met november 2012 en van 5 september 2013 en handelen over de periode januari 2013 tot en met augustus 2013. Het tweede rapport waarnaar verwezen wordt betreft de '*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum seekers from Afghanistan*' van 17 december 2010, betreffende de mogelijkheid van een intern vluchtalternatief in Kabul. De Raad heeft dit rapport in de beoordeling betrokken, zoals blijkt uit bovenstaande uiteenzetting. De loutere verwijzing naar en citering uit enkele alinea's uit dit rapport zonder aan te geven waarom voor verzoeker geen intern vestigingsalternatief in Kabul beschikbaar zou zijn, is niet dienstig.

Waar verzoeker desbetreffend verwijst naar drie 'recente' arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 2007 waarin wordt gesteld dat de 'algemene situatie bedreigend is voor de bevolking van een land, dat zelfs een klein risico voldoende is om te komen tot een mogelijke schending' benadrukt de Raad dat de door verzoeker geciteerde rechtspraak individuele gevallen betreft en in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft.

Voor het overige brengt verzoeker geen afdoende argumenten aan waarom het voor hem onmogelijk is om zich te vestigen in het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in een regio waar geen risico bestaat

om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, zoals bijvoorbeeld in de hoofdstad Kabul. Verzoeker toont niet aan dat hij als volwassen, gezonde, alleenstaande jongeman niet in staat zou zijn om opnieuw een job uit te oefenen en een woning te vinden in Kabul. Immers blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat hij 5 jaar naar school is geweest en Dari en een beetje Engels spreekt (gehoorverslag CGVS? P. 6). Verzoeker heeft vier jaar in Kabul gewoond en gewerkt. In 2008 had verzoeker zelfs de mogelijkheid om naar Dubai te reizen, wat wijst op een zekere financiële draagkracht (gehoorverslag CGVS, p. 3 en p. 11). Later reisde verzoeker nog drie maal naar Dubai in 2009 en 2010 voor zijn werk (gehoorverslag CGVS, p. 3). Uit verzoekers verklaringen blijkt verder dat verzoeker zelf, met zijn eigen geld, zijn reis naar België, die 11.000 dollar heeft gekost, heeft betaald (gehoorverslag CGVS, p. 18.) wat opnieuw wijst op een zekere financiële draagkracht in hoofde van verzoeker.

De Raad wijst er in dit verband ook nog op dat het EHRM in de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen da alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap. Dit standpunt wordt hernomen in de nieuwe richtlijnen van UNHCR van 6 augustus 2013.

Naar het oordeel van de Raad zijn er *in casu* geen concrete aanwijzingen dat verzoeker in de hoofdstad Kabul in mensonwaardige omstandigheden zal terecht komen. Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden in aanmerking genomen.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoot.

Waar verzoeker *in fine* vraagt het dossier opnieuw over te maken aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten einde een correct juridisch onderzoek mogelijk te maken, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER